

ПИЕР
ПЕВЕЛ

ВЪРХОВНОТО
КРАЛСТВО

РИЦАРЯТ
– ТОМ ПЪРВИ –

Превод от френски
Недка Капралова

litus

СЪДЪРЖАНИЕ

Пролог.	
Лятото на 1544 г.	7
Първа част.	
Пролетта на 1547 г.	25
Втора част.	
Краят на пролетта на 1547 г.	215
Трета част.	
Лятото на 1547 г.	295
Четвърта част.	
Есента на 1547 г.	435
Епилог.	
Краят на есента на 1547 г.	587

Пролог.

Лятото на 1544 г.

Глава 1

Името му беше Лорн Аскарриан. Някои казват, че той донесе нещастieto, а други – че спаси всичко. Във вените му течеше черната кръв на осъдените герои.

„Хроники“ („Книга на Рицаря със меча“)

Пепелива луна се издигаше над столицата на херцозите на Сарм и Валанс. Отразяваше се в една лагуна, в чиито води, черни и оскъдни, пробягваха саламандри. Беше лято. Голямата мъглявина изпълваше небето. Ношта беше топла, задушна, потънала в миризмата на тиня, носеща се от каналите, и смрадта ѝ изпълваше и най-малките и потайни улички в старите квартали на Аленсия. В края на една от тези улички гореше уличен фенер. Обгърнат от рояк насекоми, той осветяваше портата, на която Лорн Аскарриан почука с юмрук, облечен в ръкавица. Без да знае, че скоро щеше да плати цената за своята вярност, той идваше на помощ на един мъж, чийто живот като че ли струваше повече от неговия.

Капакът на малък отвор в портата се плъзна.

Понеже качулката скриваше горната част на лицето му, Лорн повдигна глава, за да могат да видят очите му. Почака с ръка върху дръжката на меча – тъмен, неподвижен силует на несигурната светлина.

Прозорчето хлопна и портата се отвори.

Лорн влезе, следван отблизо от един мъж, който до този момент стоеше в дъното на едно преддверие. Вече близо на шей-

сет години, Одрик бързо прекоси улицата, колкото му позволяваха силите, като притискаше краищата на черен плащ около слабите си рамене, и веднага щом влезе вътре, леко въздъхна от облекчение. После видя мазните стени, пода, изцапан с дебели слоеве мръсотия, лошите свещи от жълта мас, които димяха, и парцала, провесен по средата, който служеше за перде в дъното на коридора. Мястото беше обратно и не беше от тези, които един достоен слуга на принц с кралска кръв беше свикнал да посещава.

– Това... това не може да бъде тук – прошепна неспокойно старият слуга.

Лорн не отговори.

Издад едното си рамо напред, мъжът, който им беше отворил, протягаше врат, за да огледа небето. Беше висок и едър, внушителен, съвършен за поста, който заемаше. Накрая затвори вратата със загрижен вид и по навик завъртя ключа в ключалката.

– Пак няма да вали – избоботи той.

– Търся едно момиче – заяви Лорн.

– Това не е такава къща.

– Казва се Лида. Познаваш ли я?

Портиерът, на чийто пояс висеше здрава тояга, погледна Лорн с престолено безразличие. Лорн беше свалил ръкавиците си, но качулката продължаваше да покрива лицето му. Мечът му имаше широко скандско острие с плетена дръжка, която обвиваше ръката: страшно оръжие, изискващо умение да се борави с него. В десния му ботуш имаше кама.

– Е? – настоя спокойно Лорн. – Познаваш ли я?

– Възможно е.

Лорн очакваше, че ще му се наложи да играе тази игричка. Държеше готова една сребърна монета, която подхвърли във въздуха, а другият я улови, докато летеше.

– Лида е тук. Какво искаш от нея?

– Нищо.

– А той – иронично попита портиерът, като сочеше Одрик. – И той ли не иска нищо от Лида?

– И той – потвърди Лорн невъзмутимо.

Мъжът повдигна рамене преди да дръпне едно въже, което висеше близо до вратата.

Слаба ръка дръпна завесата в дъното на вестибюла – показа се дребна, суха, прекалено напудрена жена, която се поклони и зачака с угодническа усмивка.

– Аз съм госпожа Велд – каза тя. – Оттук, моля.

Зад завесата една стълба се спускаше в мрачна, вмирисана тишина.

ДИМЪТ ОТ ЛУЛИТЕ БЕШЕ В цвета на златото за някои и в цвета на меда за други. Издигаше се и се виеше на парцали под ниските сводове, като образуваше рижи, руси арабески, леко проблясващи, от които подземиято потъваше в жълточервеникав мрак. Беше топло. Въздухът беше тежък и упоритата миризма на кеш¹ завършваше потискащата атмосфера.

Лорн трябваше да се наведе, за да влезе. Когато се изправи, присви очи и обиколи залата с поглед, без да слуша госпожа Велд. Различните видове смола от кеш, които можеха да се пушат тук, не го интересуваха. Нито пък естеството и цените на другите предлагани услуги.

– Платете ѝ, Одрик – каза той.

Старият слуга извади кесия от дипломите на плаща си и взе от нея три златни монети, които пусна в ръката на жената.

– Благодаря, госпожо. Ние... ние не се нуждаем от вашите услуги.

Объркана, г-жа Велд млъкна и се втренчи в Одрик. После очите ѝ станаха кръгли от изумление, когато видя малкото богатство в шепата си.

– Останете тук – подхвърли Лорн.

¹ Вид наркотик – Б.п.

Дали се обръщаше към Одрик, или към г-жа Велд? Несигурен, старият слуга остана на мястото си и смутено гледаше как Лорн се отдалечава. Домакинята им вече не се усмихваше.

Тесни легла бяха подредени в права линия върху пода от отъпкана пръст. Някои бяха събрани по три-четири, но повечето бяха отделени с тюлени завеси, зад които се очертаваха седнали или легнали силуети, прострени или стенещи, понякога в плен на неспокоен сън. Мъже, въоръжени с дълги тояги, стояха на стража, защото макар и кешът рядко да предизвикваше ожесточени бълнувания, все пак се налагаше да се прекрати някоя свада, да се изхвърли някой нежелан навън, дискретно да се отнесе някой труп. Тези мъже държеха под око и девойките, които безшумно се плъзгаха от едно легло към друго. Те наливаха питиета, свиваха топчетата смола, палеха и приготвяха лулите, сменяха изстиналите. Дори и да се случеше някоя ръка да се заблуди и да ги опипа, те не предлагаха други услуги. Кешът никак не възбуждаше сетивата, а за тези, които искаха компания, няколко проститутки очакваха да бъдат повикани.

Три от тях разговаряха тихо под бледата светлина на един фенер. Уморени и навъсени, те изведнъж се промениха, изправиха се и се усмигнаха, когато видяха Лорн, който се приближаваше и беше свалил качулката си. Той беше млад, висок, широкоплещест и привлекателен: мургав, загорял, със светли очи. От него се излъчваше властна мъжка увереност, а дрехите му бяха от високо качество. Платът на ризата му беше отличен. Както и кожата на ботушите му. Сребърният пръстен с герб, който красеше безименния му пръст, изглежда тежеше доста.

Но трите проститутки бързо отстъпиха.

– Търся Лида – каза Лорн.

Проститутките на мига изгубиха интерес към него, само едната все пак кимна с глава в определена посока. Лорн погледна натам, където му сочеше тя, и видя една млада руса жена, която се приближаваше бавно, леко разчорлена, като държеше връзките на корсета си.

На свой ред и тя го забеляза и отбранително смръщи вежди.

– Лида? – тя не отговори. – Казвам се Лорн.

Тя се отпусна, но изобщо не реагира, когато той я хвана за ръката, за да я дръпне настрана.

– Какво искате от мен? – попита тя, като с едно движение на раменете се освободи след няколко крачки.

– Да говоря с теб.

– Говорене, чуване – цената е една.

– Добре. Колко?

Проститутката помисли, после вдигна три пръста. Което означаваше три сребърни монети. Цяло състояние, но все пак Лорн ги плати. След което дискретно ѝ показа пръстен с герб от злато и аркан.

– Как си получила този пръстен?

Лида се поколеба.

– А вие?

– Твоят сутеньор го препродаде. Сега ми отговори на въпроса.

Тя въздъхна.

– Беше подарък. Саарда нямаше право да ми го взима. Но знам, че една от онези мръсници му е казала, а тя никога няма да си загуби времето да изчака...

Хвърли злобен поглед към трите проститутки. Те крадешком ги наблюдаваха и веднага се направиха на разсеяни.

– Подарък от кого, Лида?

– Един клиент. Не му знам името.

– Но може би знаеш къде може да бъде намерен...

– Той е там, в нишата. Оная, с червената завеса.

Лорн се почувства обзет от някаква смесица от надежда и тревога. Обърна се. Затворени с пълтни завеси, в стената в дъното се очертаваха пет ниши.

Една от завесите беше аленочервена.

– Нали няма да имам неприятности със Саада? – попита Лида.

– Не – разсеяно отговори Лорн. – Не, никакви. – После, осъзнавайки, че може би ѝ дава лъжливо обещание, той свали своя пръстен и го даде на младата жена. – Запази го или го занеси утре в двореца на Лоранс, ако искаш да промениш живота си.

С очи, сведени към пръстена с герб в шепите ѝ, Лида за миг остана невярваща, мислейки за възможността, която ѝ се удаваше. Наистина ли ѝ предлагаха да постъпи на служба в един от най-богатите и мощни домове в Сарм и Валанс?

Искаше да благодари на Лорн, но той вече се беше извърнал от нея и правеше знак на Одрик да тръгне към червената завеса. Слугата се подчини веднага и прекоси залата, за да отиде при него пред нишата, която Лида беше посочила.

Лорн изчака един миг, преди да дръпне решително завесата.